

Vanhin Dallin H. Oaks
kahdentoista apostolin koorumista

Kaksi kommunikointikanavaa

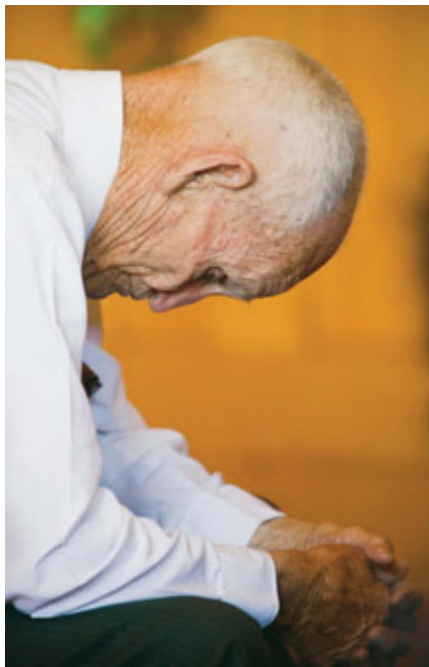
Meidän pitää käyttää sekä henkilökohtaista kanavaa että pappeuskanavaa sopivassa tasapainossa saavuttaaksemme kasvun, joka on kuolevaisen elämän tarkoitus.

Meidän taivaallinen Isämme on antanut lapsilleen kaksi keinoa kommunikoida Hänen kanssaan – toista voimme kutsua henkilökohtaiseksi kanavaksi ja toista pappeuskanavaksi. Kaikkien tulisi ymmärtää kumpaakin näistä välttämättömistä kommunikointikanavista ja noudattaa niiden kautta saamaansa neuvoa.

I Henkilökohtainen kanava

Henkilökohtaisen kanavan kautta me rukoilemme suoraan taivaallista Isäämme, ja Hän vastaa meille niillä yhteydenpidon keinoilla, jotka Hän on luonut, ja ilman kenenkään kuolevaisen väliintuloa. Me rukoulemme taivaallista Isäämme Jeesuksen Kristuksen nimessä, ja Hän vastaa meille Pyhän Henkensä välityksellä ja muilla keinoilla. Pyhän Hengen tehtävä on todistaa Isästä ja Pojasta (ks. Joh. 15:26; 2. Nefi 31:18; 3. Nefi 28:11), ohjata meitä totuuteen (ks. Joh. 14:26; 16:13) ja osoittaa meille kaikki, mitä meidän tulee tehdä (ks. 2. Nefi 32:5). Tämä henkilökohtainen kommunikointikanava meidän

ja taivaallisen Isämme välillä Hänen Pyhän Henkensä avulla on se lähde, josta saamme todistuksemme totuudesta, tietomme ja henkilökohtaista johdatustamme rakastavalta taivaalliselta Isältä. Se on välttämätön osatekijä Hänen ihmeellisessä evankeliumin

suunnitelmassaan, joka sallii jokaisen Hänen lapsensa saada henkilökohtaisen todistuksen sen totuudesta.

Suora, henkilökohtainen kommunikointikanava taivaalliseen Isäämme Pyhän Hengen välityksellä perustuu kelmollisuuteen ja on niin tärkeä, että meitä käsketään uudistamaan liittomme nauttimalla sakramentin joka sapatinpäivä. Tällä tavoin olemme kelmollisia saamaan sen lupauksen, että Hänen Henkensä voi aina olla meidän kanssamme opastamassa meitä.

Tässä henkilökohtaisessa kommunikoinnissa Herran kanssa uskonkäsitksemme ja käytäntömme on samankaltainen kuin niillä kristityillä, jotka väittävät, että inhimilliset välikädet Jumalan ja ihmisen välillä ovat tarpeettomia, koska kaikilla on suora yhteys Jumalaan sen periaatteen nojalla, jota Martin Luther kannatti ja joka nykyään tunnetaan ”kaikkien uskovien pappeutena”. Puhun siitä lisää myöhemmin.

Henkilökohtainen kanava on äärimmäisen tärkeä henkilökohtaisissa päätöksissä ja perheen johtamisessa. Valitettavasti jotkut kirkkomme jäsenet aliarvioivat tämän suoran, henkilökohtaisen kanavan tarpeellisuuden. Hyväksyessään sen, että profeetallinen johtajuus – pappeuskanava, joka toimii etupäässä taivaallisen kommunikoinnin hallitsemiseksi kirkkoa koskevissa asioissa – on kiistattoman tärkeää, jotkut pyrkivät saamaan pappeusjohtajansa tekemään puolestaan henkilökohtaisia päätöksiä, joita heidän pitäisi tehdä itse henkilökohtaisen kanavansa kautta saamallaan innoituksella. Henkilökohtaiset päätökset ja perheen johtaminen ovat pääasiassa henkilökohtaisen kanavan piiriin kuuluvia asioita.

Tunnen tarvetta lisätä kaksi muuta varoitusta, jotka meidän tulee muistaa tämän kallisarvoisen, suoran, henkilökohtaisen kommunikointikanavan

yhteydessä, joka meillä on taivaalliseen Isään.

Ensiksi, silloin kun henkilökohtainen kanava toimii täydellisimmässä muodossaan, se on riippuvainen pappeuskanavasta. Pyhän Hengen lahja – keino, jolla Jumala kommunikoi ihmiselle – annetaan pappeuden valtuudella niiden valtuuttamana, joilla on pappeuden avaimet. Sitä ei saa pelkästään haluamalla tai uskomalla. Ja oikeus tämän Hengen jatkuvaan kumppanuuteen pitää vahvistaa joka sapatti, kun nautimme sakramentin kelvollisesti ja uudistamme kasteenliittomme luvaten olla kuuliaisia ja palvella.

Emme myöskään voi kommunikoida luotettavasti suoraa, henkilökohtaista kanavaa käyttäen, jos olemme tottelemattomia pappeuskanavalle tai ristiriidassa sen kanssa. Herra on julistanut, ettei ”taivaan voimia voida hallita eikä käyttää muuten kuin vanhurskauden periaatteiden mukaan” (OL 121:36). Valitettavasti on tavallista, että ihmiset, jotka rikkovat Jumalan käskyjä tai eivät noudata pappeusjohtajiansa neuvoja, julistavat, että Jumala on ilmoittanut heille, ettei heidän tarvitse noudattaa jotakin käskyä tai

neuvoa. Sellaiset ihmiset saattavat saada ilmoitusta tai innoitusta, mutta se ei tule heidän otaksumastaan lähteestä. Paholainen on valheiden isä ja on aina innokas tekemään tyhjäksi Jumalan työn ovelilla jäljitelmillään.

II Pappeuskanava

Toisin kuin henkilökohtainen kanava, jonka kautta taivaallinen Isämme kommunikoi kanssamme suoraan Pyhän Hengen välityksellä, pappeuden kommunikointikanavalla on täydentävinä ja välttämättöminä välikäsinään Vapahtajamme Jeesus Kristus, Hänen kirkkonsa ja Hänen nimeänsä johtohenkilöt.

Sen ansiosta, mitä Jeesus Kristus sovitusuhrillaan sai aikaan, Hänellä on voima asettaa ehdot, jotka meidän täytyy täyttää ollaksemme kelvollisia saamaan Hänen sovituksensa siunaukset. Siksi meillä on käskyjä ja toimituksia. Siksi me solmimme liittoja. Siten me täytämme luvattujen siunausten ehdot. Me saamme ne kaikki Israelin Pyhän armon ja laupeuden ansiosta ”kaiken sen jälkeen, mitä voimme tehdä” (2. Nefi 25:23).

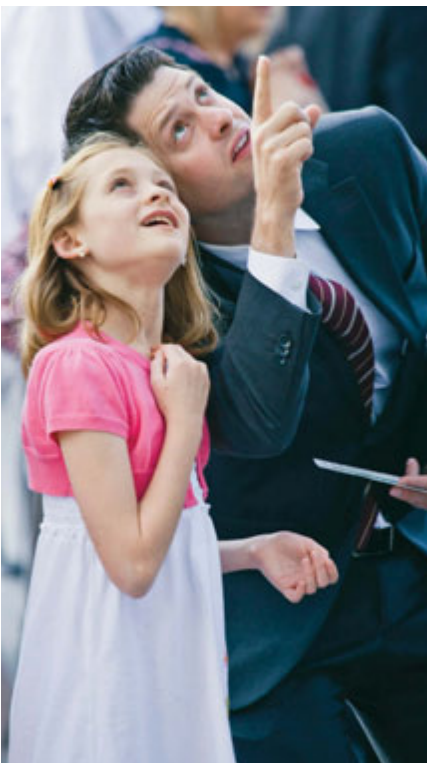
Maallisen palvelutyönsä aikana Jeesus Kristus antoi nimeään kantavan

pappeuden valtuuden ja perusti kirkon, joka on myös nimetty Hänen mukaansa. Hänen pappeutensa valtuus palautettiin ja Hänen kirkkonsa perustettiin jälleen tänä viimeisenä taloudenhoitokautena taivaallisten sanansaattajien palveluksen kautta profeetta Joseph Smithille. Tämä palautettu pappeus ja tämä uudelleen perustettu kirkko ovat pappeuskanavan oleellisia osatekijöitä.

Pappeuskanava on väylä, jonka kautta Jumala on menneinä aikoina puhunut lapsilleen pyhien kirjoitusten välityksellä. Ja se on kanava, jota Herra käyttää nykyään puhuessaan elävien profeettojen ja apostolien ja muiden innoitettujen johtohenkilöiden opetusten ja neuvojen välityksellä. Tämä on se tapa, jolla me saamme vaaditut toimitukset. Tämä on se tapa, jolla me saamme kutsuja palvella Hänen kirkossaan. Hänen kirkkonsa on väylä ja Hänen pappeutensa on voima, joiden avulla meillä on etuoikeus osallistua niihin yhteistyötä edellyttäviin toimintoihin, jotka ovat välttämättömiä Herran työn toteuttamiseksi. Niitä ovat muun muassa evankeliumin saarnaaminen, temppelien ja kappeleiden rakentaminen ja köyhien auttaminen.

Uskonkäsitteemme tästä pappeuskanavasta ja sen käytöstä on samanlainen kuin joidenkuiden kristittyjen vaatimus, että viralliset toimitukset (sakramentit) ovat välttämättömiä ja että niiden suorittajalla täytyy olla Jeesuksen Kristuksen antama valtuus (ks. Joh. 15:16). Me uskomme samoin, mutta eroamme tietenkin muista kristityistä siinä, miten me selitämme tuon valtuuden seuraannon.

Kaikki kirkkomme jäsenet tai entiset jäsenet eivät ymmärrä pappeuskanavan tärkeyttä. He väheksyvät kirkon, sen johtohenkilöiden ja sen ohjelmien tärkeyttä. Luottaen täysin henkilökohtaiseen kanavaan he kulkevat omaa tietään väittäen voivansa määrittellä opin ja ohjata kilpailevia organisaatioita vastoin profeettajohtajien opetuksia. Näin he peilaavat nykyajan vihamielistä suhtautumista siihen, mitä halveksivasti kutsutaan ”järjestäytyneeksi uskonnoksi”. Ne, jotka torjuvat järjestäytyneen uskonnon tarpeen, torjuvat Mestarin työn, sillä Hän järjesti kirkkonsa ja sen virkailijat ajan keskipäivänä ja järjesti

ne uudelleen nykyisenä aikana.

Järjestäytyneet uskonto, joka on perustettu jumalallisella valtuudella, on välttämätön, kuten apostoli Paavali opetti:

”Varustaakseen kaikki seurakunnan jäsenet palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen.

Kun me kaikki sitten pääsemme yhteen ja samaan uskoon ja Jumalan Pojan tuntemiseen ja niin saavutamme aikuisuuden, Kristuksen täyteyttä vastaavan kypsyyden.” (Ef. 4:12–13.)

Meidän kaikkien tulee muistaa nykyajan ilmoitukseen sisältyvä Herran julistus, että Herran palvelijoiden ääni on Herran ääni (ks. OL 1:38; 21:5; 68:4).

Haluan lisätä kaksi varoitusta, jotka meidän tulee muistaa tärkeään pappeuskanavaan luottamisen yhteydessä.

Ensiksi, pappeuskanava ei korvaa henkilökohtaisen kanavan tarpeellisuutta. Me kaikki tarvitsemme henkilökohtaisen todistuksen totuudesta. Kun uskomme kehittyy, me luotamme tietenkin muiden, kuten vanhempiemme, opettajiemme ja pappeusjohtajiemme, sanoihin ja uskoon (ks. OL 46:14). Mutta jos henkilökohtainen todistuksemme totuudesta riippuu yksistään yhdestä tietyistä pappeusjohtajasta tai opettajasta sen sijaan että saisimme tuon todistuksen henkilökohtaista kanavaa käyttäen, me tulemme aina olemaan alttiita tuon henkilön toiminnan tuottamalle pettymykselle. Mitä tulee kypsään tietoon tai todistukseen totuudesta, me emme saa olla riippuvaisia kuolevaisesta välikädestä meidän ja taivaallisen Isämme välillä.

Toiseksi, henkilökohtaisen kanavan tavoin pappeuskanavakaan ei voi toimia täysin ja oikein meidän hyväksemme, ellemmme ole kelvollisia ja kuuliaisia. Monissa pyhien kirjoitusten kohdissa opetetaan, että jos

me jatkuvasti ja vakavasti rikomme Jumalan käskyjä, meidät ”erotetaan pois hänen edestään” (Alma 38:1). Kun niin tapahtuu, Herran ja Hänen palvelijoidensa on erittäin vaikeaa antaa meille hengellistä apua emmekä me voi saada sitä itse.

Historia antaa meille valaisevan esimerkin siitä, miten tärkeää on, että Herran palvelijat ovat sopusoinnussa Hengen kanssa. Nuori profeetta Joseph Smith ei kyennyt kääntämään ollessaan vihainen tai huolissaan.

David Whitmer muisteli: ”Eräänä aamuna Josephin valmistautuessa jatkamaan käännoistyötä kotona ilmeni jotakin hämminkiä, ja hän harmistui siitä. Kysymys oli jostakin, mitä hänen vaimonsa Emma oli tehnyt. Oliver ja minä menimme yläkertaan, ja Joseph tuli pian perässämme jatkaakseen käännoistyötä mutta ei pystynyt tekemään mitään. Hän ei voinut kääntää tavuakaan. Hän meni alakertaan ja edelleen puutarhaan ja kääntyi Herran puoleen rukouksessa. Hän viipyi poissa tunnin verran. Sitten hän tuli takaisin sisälle, pyysi Emmalta anteeksi ja tuli yläkertaan, missä me olimme, ja sen jälkeen käännoistyö sujui taas normaalisti. Hän ei kyennyt tekemään mitään, ellei hän ollut nöyrä ja uskollinen.”¹

III Molempien kanavien tarve

Päätän vielä muilla esimerkeillä siitä, miksi tarvitsemme molempia kanavia, jotka taivaallinen Isä on luonut kommunikointiin lastensa kanssa. Kumpikin kanava on välttämätön Hänen tarkoitukselleen, joka on Hänen lastensa kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen. Eräs muinainen pyhien kirjoitusten kertomus tästä tarpeesta on isä Jetron neuvo, ettei Mooseksen pitäisi yrittää tehdä niin paljon. Kansa odotti aamusta iltaan, että heidän

pappeusjohtajansa pyytäisi neuvoa Jumalalta (ks. 2. Moos. 18:15) ja myös, että hän ratkaisisi asiat heidän välillään (ks. jae 16). Panemme usein merkille, kuinka Jetro neuvoi Moosesta delegoimaan nimittämällä tuomareita, jotka hoitaisivat ihmisten välisiä ristiriitoja (jakeet 21–22). Mutta Jetro antoi Mooselle myös ohjeen, joka havainnollistaa henkilökohtaisen kanavan tärkeyttä: ”Neuvo kansalle tarkoin säännökset ja opit, opeta sille tie, jota sen tulee kulkea, ja kaikki, mitä *sen* tulee tehdä” (jae 20, kursivointi lisätty).

Toisin sanoen israelilaisille, jotka seurasivat Moosesta, tuli opettaa, ettei heidän pitänyt tuoda jokaista kysymystä tuon pappeusjohtajansa ratkaistavaksi. Heidän tuli ymmärtää käskyt ja etsiä innoitusta ratkaistakseen useimmat ongelmansa itse.

Äskettäiset tapahtumat Chilen kansakunnan keskuudessa havainnollistavat kummankin kanavan tarpeellisuutta. Chilessä tapahtui tuhoisa maanjäristys. Monet kirkkomme jäsenistä menettivät kotinsa, jotkut menettivät perheenjäseniä. Monet menettivät itseluottamuksensa. Paikalle saatiin nopeasti ruokaa, telttoja ja muuta aineellista apua – koska kirkkomme on valmistautunut vastaamaan sellaisiin katastrofeihin. Chilen pyhät

kuulivat Herran äänen, kun Hänen kirkkonsa ja sen johtohenkilöt vastasivat heidän aineellisiin tarpeisiinsa. Mutta toimipa pappeuskanava kuinka hyvin tahansa, se ei riittänyt. Jokaisen jäsenen piti kääntyä Herran puoleen rukouksessa ja saada suoraan Häneltä lohdun ja neuvon sanoma, jonka Pyhä Henki antaa niille, jotka etsivät ja kuuntelevat.

Lähetystyömme on toinen esimerkki kummankin kanavan tarpeesta. Lähetysaarnajiksi kutsuttavat miehet ja naiset ovat kelpollisia ja halukkaita niiden opetusten ansiosta, joita he ovat saaneet pappeuskanavan kautta, ja sen todistuksen ansiosta, jonka he ovat saaneet henkilökohtaisen kanavan kautta. Heidät kutsutaan pappeuskanavaa käyttäen. Sitten he opettavat tutkijoita Herran edustajina ja Hänen pappeuskanavansa alaisuudessa. Vilpittömät totuuden etsijät kuuntelevat, ja lähetysaarnajat kehottavat heitä rukoilemaan, jotta he saisivat itse henkilökohtaisen kanavan kautta tietää, onko sanoma totta.

Viimeinen esimerkki soveltaa näitä periaatteita pappeuden valtuuteen perheessä ja kirkossa.² Kaikki pappeuden valtuus kirkossa toimii sen henkilön johdolla, jolla on asianmukaiset pappeuden avaimet. Tämä on

pappeuskanava. Mutta perheessä johtava valtuudenhaltija – olipa hän isä tai yksinhuoltajaäiti – toimii perheasioissa tarvitsematta valtuutusta joltakulta, jolla on pappeuden avaimet. Se on henkilökohtaisen kanavan kaltaista. Kummankin kanavan täytyy toimia perhe-elämässämme ja henkilökohtaisessa elämässämme, jos haluamme kasvaa ja saavuttaa päämäärän, joka tulee ilmi taivaallisen Isämme suunnitelmassa lapsilleen.

Meidän pitää käyttää sekä henkilökohtaista kanavaa että pappeuskanavaa sopivassa tasapainossa saavuttaaksemme kasvun, joka on kuolevaisen elämän tarkoitus. Jos henkilökohtainen uskonnonharjoitus luottaa liikaa henkilökohtaiseen kanavaan, individualismi hävittää jumalallisen valtuuden tärkeyden. Jos henkilökohtainen uskonnonharjoitus luottaa liikaa pappeuskanavaan, yksilöllinen kasvu kärsii. Jumalan lapset tarvitsevat kumpaakin kanavaa saavuttaakseen iankaikkisen päämääränsä. Palautettu evankeliumi opettaa kumpaakin, ja palautettu kirkko tarjoaa molemmat.

Todistan Herran profeetasta, presidentti Thomas S. Monsonista, jolla on hallussaan pappeuskanavaa hallitsevat avaimet. Todistan Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta, jonka kirkko tämä on. Ja todistan palautetusta evankeliumista, jonka totuuden jokainen meistä voi tuntea sen kallisarvoisen henkilökohtaisen kanavan ansiosta, joka meillä on taivaalliseen Isäämme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Julkaisussa ”Letter from Elder W. H. Kelley”, *The Saints’ Herald*, 1. maaliskuuta 1882, s. 68. Samanlainen kertomus on lainattuna B. H. Robertsin julkaisussa *A Comprehensive History of the Church*, osa 1, s. 131.
2. Ks. Dallin H. Oaks, ”Pappeuden valtuus perheessä ja kirkossa”, *Liahona*, marraskuu 2005, s. 24–27.